

Portrætfotografiet er fra 1910 (BM arkiv)

Lærerinde Frk. Kristine Nielsen

f. 9. juni 1876 i Vittrup

d. 16. februar 1966 i Hjørring

Begravet på Kirkegården ved Børglum Kloster.

Mygdal Nordre Skole. -1910. Lærer Rasmus Jensen. Kristine Nielsen står øverst tv.

Frk. Kristine Nielsen

Lærerinde ved Mygdal ndr. Skole 1908 – 1943.

Det er helt usædvanligt at en person i levende live, i sine omgivelser får en status af næsten legendariske dimensioner. Men sådan kan man godt beskrive lærerinde Kristine Niensens omdømme, såvel hos hendes gamle elever, og i høj grad også hos forældrekredsen. Hun forenede som kun få, en fremragende undervisning og pædagogisk evner, der sammen med hendes venlige væsen og gode eksempel, gjorde hende til en elsket og respekteret person, ikke blot i skolen – men også i det liv der udfoldede sig i sognet. Som et eks. kan nævnes, at da man i 1912 havde bygget Mygdal Forsamlingshus, opstod der et ønske om at starte en Foredragsforening, hvis formål var at arrangere Kristelige og Kulturelle møder, og i foreningens første bestyrelse var Kristine Nielsen meget naturligt medlem. – Frk. Nielsen var også i en årrække medlem af Mygdal sogns menighedsråd.

Piger fra Mygdal, der sammen med lærerinde Kristine Nielsen, syede en ny alterdug til Mygdal Kirke ca. 1918-1920

Fra venstre, forreste række: ukendt, ukendt, Olga Kristiansen, g.m. Niels Brogaard, Karen Larsen, g.m. Kristian Møller, Kristine Nielsen, Mygdal Ndr. Skole.

Fra venstre, bagerste række: Karen Vestergaard, g.m. Edvard Jespersen, Anne Andersen, g.m. Ejnar Stokholm, Krista Jacobsen, g.m. Ejner Houbak, ukendt, Minna Kristiansen, g.m. Kristian Larsen, Mettine Møller, fra Højtved, Lisbeth Brogård, g.m. Ejner Nielsen, Alma Jensen, datter af lærer Rasmus Jensen.

Man kan vel også ud fra gaver fra forældrekredsen til deres elskede lærerinde skønne lidt om hendes personlighed og interesser. Til en rund fødselsdag var gaven et flot billede af Mygdal Kirke, tegnet af Hermann Møll, der var lærer ved Mygdal sdr. skole. Billedet er i dag opbevaret hos Bjergby-Mygdal Lokalhistoriske arkiv.

En anden gang var gaven en kopi af det historiske monument ”Istedløven”, en fin og passende erkendtlighed til en fremragende historiefortæller. Istedløven er i dag i privateje, men vil senere tilgå Lokalhistorisk arkiv.

I bogen ”De’jgång og nu” med undertitlen ”Skoleliv i Bjergby og Mygdal sogne” udgivet i 1990, er Kristine Nielsen omtalt i to beretninger, Holger Grøntveds ”Erindringer fra Nordre Skole” og Poul Larsens ”I Edens have”.

Holger Grøntveds omtale af Kristine Nielsen har følgende overskrift, ”Grundighed og tålmodighed”.

Frk. Nielsen var den gode lærerinde, der elskede børnene og på enhver måde havde omsorg for dem. I undervisningen var hun meget grundig, og havde en helt utrolig tålmodighed med de små elever, hvis forudsætninger var meget forskellige, når de i 7 års alderen mødte op i skolen.

En skoledag hos Frk. Nielsen, som jeg husker det fra 1915 – 1921 foregik således: først sang vi en sang eller salme, som hun lærte os, ved at vi sang den nogle gange, derefter bad hun Fadervor, og så fortalte hun et stykke bibelhistorie, som vi så skulle genfortælle næste dag, og hun kunne fortælle, så vi så de bibelske personer lyslevende for os, og levede med i deres problemer. I de små klasser var læsning et vigtigt fag, og den tog nok en time hver dag, ligeledes skrivning og regning. I regnetimerne havde hun en cigarkasse med tændstikker, nogle løse, andre bundet sammen med 10 i hvert knippe, det var hendes demonstration af enere og tiere, og herudfra forklarede hun talsystemets mysterier.

Danmarkshistorien havde også en betydelig plads på timeplanen, og også her kom Frk. Nielsens fortælleevne til rig udfoldelse. En gang om ugen havde vi en sangtime, - så kom hendes stueorgel ind i skolestuen, og hun lærte os de danske fædrelandssange, bibelhistoriske sange og selvfølgelig også salmer. Når skoledagen var slut, sang vi et vers, og Frk. Nielsen gav os alle hånd til farvel.

Poul Larsens overskrift ”I Edens Have” er direkte møntet på hans skolegang hos Kristine Nielsen, og han skriver bl.a: Mit møde med skolen blev ikke nogen overraskelse. Frk. Nielsen var lige præcis som min mor havde fortalt mig. Mor levede hele sit liv, som Frk. Nielsen havde ønsket at forme hende, så derfor oplevede jeg aldrig modsatte opfattelser af hvad der foregik i skolen og derhjemme. Der er ingen tvivl om, at Frk. Nielsen nød frugten af sit arbejde, når anden generation kom, og på forhånd vidste, at der kun var en måde at gøre tingene på, og det var den rigtige. Der var tale om en meget fastlagt undervisning og opdragelse. (i dag ville hun kunne beskyldes for indoktrinering).

Et bogstav blev tegnet så mange gange, at det stod fast, før man tog fat på det næste. Det står frisk i erindringen, hvordan et bogstav kunne tegnes og navngives. Det blev nærmest optaget i familien. Talrækken fik en lignende behandling, før vi skulle til at bruge dem i 10-talssystemet.

Det der havde førstepladsen hos Frk. Nielsen, var det der i dag hedder Kristendoms-kundskab. De første sange med relation til Bibelen lærte vi lige straks, til brug ved den daglige morgenandagt. Jeg begyndte i skolen 1ste maj 1934, og det varede ikke længe før vi kunne synge med på ”Nu titte til hinanden, de fagre blomster små”, - og det var rørende hvad hun kunne fortælle om det under der gentager sig hvert forår. Hun kunne hjælpe os til at få øjnene op for skaberværkets storhed. Jeg er sikker på, at min mor tænkte på den samme oplevelse, når hun i sin have plukkede de kønneste blomster, og sendte dem med mig ned til frk. Nielsen.

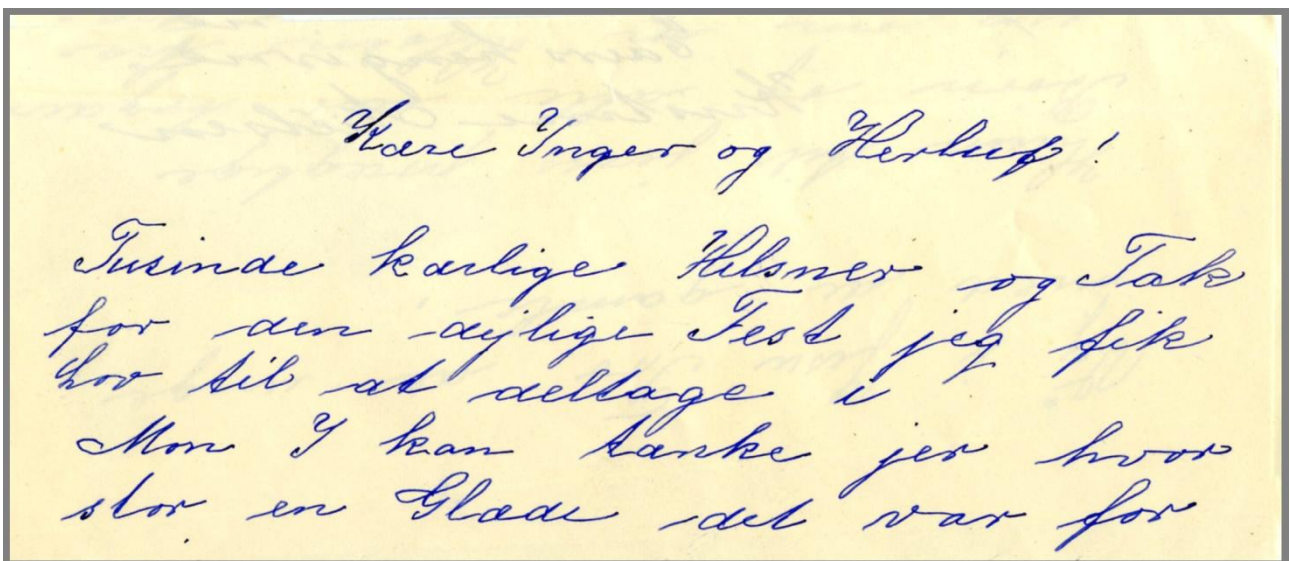
Ret hurtigt lærte vi at synge ”Gik alle konger frem på rad, i deres magt og vælde, de mægted ej det mindste blad, at sætte på en nælde”. Det gav anledning til at fortælle om afmagt og ydmyghed. Selv små mennesker er lettest at have med at gøre, når de kender deres begrænsning. Frk. Nielsen havde også en lille klar flaske, med vand fra Jordan floden. Med denne flaske i mente fik vi fortalt om hele forløbet, der førte til dåben, og det usigelige værdifulde, der ligger deri.

Jeg talte engang med min fætter Henning om at rejse en tur til Israel, og han sagde, at det turde han ikke, for så ville de billeder som Frk. Nielsen havde tegnet i hans bevidsthed, sikkert blive ødelagt af virkeligheden, der bestemt ikke kunne svare til forventningerne.

Fortællingen om Davids sejr over Goliath, blev fortalt som glæden ved det godes sejr over det onde, omgivelserne er så vidunderlige at man glemmer rædslen i situationen. Og beretningen om Moses der efter 40 års ørkenvandring, ser ind i det hellige land, der er malet så forjættende, at man aldrig i virkeligheden har oplevet lignende. Her fik vi så belæringen om de ti bud, der var hugget ind i stentavlerne. Jeg tør vove den påstand at Frk. Nielsen i sit stille sind søgte at gøre essensen af disse bud til vor opdragelse.

Lidt kendskab til fædrelandets historie blev det også til, og her blev en lille stump mursten opsamlet ved Dannevirke brugt. Med den i hånden kunne hun fortælle om dronning Thyras vold, og om den Harald Blåtand, der gjorde danerne kristne.

For ikke så længe siden dukkede et bundt gamle breve og julekort op. De var skrevet i 1950 og 60erne af Kristine Nielsen til mine forældre og min bedstemor Ane Brogaard. Brevene rummede en stor taknemlighed for et godt liv i Mygdal ndr. Skole, og for et godt naboskab og venskab gennem de mange år. Kærligheden og omsorgen for egnen, vennerne og hendes gamle elever er rørende. Og hendes flotte håndskrift er selv i den høje alder lige smuk og sikker.

Der lever jo stadig nogle af hendes gamle elever, og det de fleste husker, er hendes kærlige væsen og store omsorg. Bl.a. at børnenes frakker når det var regn eller snevejr blev hængt til tørre ved kakkelovnen i skolestuen.

En anden husker at en lille dreng der var ude at tjene, efter at have malket om morgenen, og gået 3 km til skolen, ofte faldt i søvn når han kom ind i den varme skolestue. Det medførte ikke skænd, men derimod en kærlig hjælp, så han kunne sidde nogenlunde bekvemt på skolebænken og hvile sig.

Og en kan fortælle en historie om da lærer Jensens hund åd en madpakke, og frk Nielsen som den selvfølgeligste ting i verden, gik ind i hendes køkken og smurte en ny madpakke til drengen.

Og så en af Kristine Nielsens egne erindringer. En kvik og frimodig dreng var kommet så langt i regning, at han havde lært at lægge sammen og trække fra, men også at en prik betød at man skulle gange tallene med hinanden. Nu undrede han sig over at han var kommet til en side i regnebogen hvor der stod 2 prikker, og så gik han op til pulten til Frk. Nielsen og sagde, ”Her står 2 prikker, - betyder det så, at jeg skal gange 2 gange”?

Frk. Nielsens niece Elly Nielsen boede en del af sin barndom i Mygdal hos hendes Faster, og de bevarede hele deres liv et fint og velfungerende familieliv. Elly Nielsen blev læreruddannet, og underviste på en af Hjørrings skoler.

Hun fortæller, at Frk. Nielsen oftest havde en af hendes gamle elever som hjælp i huset, og engang Elly var på besøg havde hun og pigen hygget sig, i stedet for at passe det de var sat til. Da Frk. Nielsen kom ind i frikvarteret kiggede hun på dem og så sagde hun: ”Her skal vi vis ha i naén kat i tyér”! Da Frk. Nielsen igen var i skolestuen spurgte pigen: ”Hva meént hon mæ’de” ?

Kristine Nielsen blev 89 år, og efter hendes død kunne man i en nekrolog i Vendsyssel Tidende bl.a. læse følgende:

Frk. Nielsen var den fødte lærerinde, der lagde hele sin interesse og hele sit hjerte i arbejdet i skolestuen. Børnene elskede hende, og hun elskede dem, og hun blev ved med at følge dem, langt ud over skolealderen. Blandt sine gamle skolebørn i Mygdal vil hun blive mindet med stor taknemlighed!

I samme avis skrev en gammel elev følgende mindeord:

Det er med sorg og vemod, at jeg har modtaget budskabet om min gamle lærerinde Kristine Nielsens død.

Frk. Nielsen blev gammel, og hendes minde vil leve længe. Hun har sat så dybe spor i Mygdal sogns historie, at de nødtigt skulle glemmes. Ved afskedsfesten for hende i Mygdal Forsamlingshus sagde hun, - at der stod Mygdal ndr. skole i hendes hjerte. Hun var stærkt knyttet til børnene og hjemmene.

Nu varer det ikke længe inden den skole er væk, som hun underviste i, og der ingen skole er i Mygdal. Der burde rejses et minde for hende ved Mygdal nordre Skole. Hvordan havde det set ud, hvis vi ikke havde haft hende? Vi vil ære hendes minde!
Underskrevet: En gammel elev.

Mygdal ndr. skole var bygget i 1876, mens N.P. Madsen-Mygdal var sogneforstander.

Den var i brug til Centralskolen i Bjergby blev bygget i 1964.

Nu skriver vi 2015, og i år er den gamle skolebygning revet ned, og kun den store grund og nogle store træer, minder om et sted der har formidlet kundskab, kultur og viden til Mygdals børn i næsten hundrede år!

JBB

Kristine Nielsen
1876-1966